

Arrest

nr. 129 108 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 1 april 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 4 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag zonder voorwerp verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij onder een inreisverbod staat, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Aan de verzoekende partij werd op 19 november 2013, met kennisgeving op 22 november 2013, een inreisverbod voor 3 jaar uitgereikt. Uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat tegen deze beslissing geen beroep werd aangetekend, zodat deze beslissing dienvolgens definitief is geworden.

Bovenstaande vaststellingen kunnen niet anders dan ertoe leiden dat het beroep tegen de beslissing van 27 februari 2014 waarbij de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. Daargelaten de vraag of de verwerende partij kan stellen dat de aanvraag zonder voorwerp is, vermag de verwerende partij immers niets anders dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft, vast te stellen dat er een definitief inreisverbod is en dat een verblijf in het Rijk verboden is.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het beroep komt zodoende onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 juli 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 20 augustus 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juni 2014 opgenomen grond, verwijst zij naar haar pleidooi in de zaak met volgnummer 12, waarin zij stelde dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet worden beschouwd als een impliciete vraag tot opheffing van het inreisverbod (cf. aanvraag gezinshereniging). In antwoord op de nota met opmerkingen van de verwerende partij stelt de verzoekende partij dat artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet geen beletsel vormt voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op

grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, omdat een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen ook vanuit een onwettig verblijf kan worden ingediend.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en verwijst naar haar pleidooi in de zaak met volgnummer 12, waarin zij stelde dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen niet kan worden beschouwd als een impliciete vraag tot opheffing van het inreisverbod, omdat de verzoekende partij ingevolge een inreisverbod niet mag verblijven op het Belgisch grondgebied en het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus. Volgens haar kan de verzoekende partij zich aldus niet dienstig beroepen op artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.2 Waar de verzoekende partij aangeeft dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet worden beschouwd als een impliciete vraag tot opheffing van het inreisverbod, wijst de Raad erop dat dit betoog juridische grondslag mist. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling, overeenkomstig artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet, tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven. Met haar betoog ter terechtzitting gaat verzoekende partij er dan ook aan voorbij dat in eerste instantie de opheffing van een inreisverbod moet worden gevraagd – in beginsel vanuit het land van herkomst – dat en slechts nadat deze opheffing werd bekomen, een aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om machtiging tot verblijf als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in voormeld artikel 74/12, § 1. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zo niet zou elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet worden ontnomen. De wetgever heeft daarenboven in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetbepaling. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een analogie met een aanvraag gezinshereniging, dient te worden vastgesteld dat zij dit niet verder uiteenzet.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet geen beletsel vormt voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, omdat een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen ook vanuit een onwettig verblijf kan worden ingediend, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke manier een onwettig verblijf, zijnde een verblijf zonder hiertoe gerechtigd of gemachtigd te zijn, vergelijkbaar zou zijn met een verblijf in strijd met een inreisverbod, met name een uitdrukkelijk verbod van toegang en verblijf op het grondgebied. Daarnaast kan nogmaals verwezen worden naar hetgeen hoger werd gesteld met betrekking tot artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het bovenstaande doet het betoog ter terechtzitting van de verzoekende partij geen afbreuk aan hetgeen in de beschikking van 30 juni 2014 gesteld wordt. Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3.Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET